

Dank u wel voorzitter, dank u wel commissie dat u mij vanavond wilt aanhoren.

Ik heb er voor gekozen vanavond in te spreken, omdat ik denk dat een enkel facet in de aanloop naar dit voorstel onderbelicht is gebleven.

Ter uwer informatie, mijn naam is Hillebrand Beërda en ik heb 43 jaar op de vmbo-afdeling van De Lage Waard in Papendrecht gewerkt, eerst als gymnastiekleraar en later als onderwijscoördinator en afdelingsleider.

Ik zeg dit omdat daar mijn inbreng begint.

Ik had de gewoonte om aan het eind van de schooldag het schoolgebouw door te wandelen. Dat deed ik ook toen, ongeveer 25 jaar geleden, toen ik aan het eind van de gang een derde klasser druk bezig zag met een bezem. Dat verbaasde me niet, omdat ik wist dat deze jongen een baantje had bij het schoonmaakbedrijf dat ook onze school schoon hield. Ik stoorde hem niet en stapte een trappenhuis in. Toen schrok ik op van een enorme schreeuw met een beetje melodie: "Het is niet erg als je homo bent...", galmde het door de school. Ik interpreteerde het als een kruising tussen wanhoop en zelfovertuiging.

Ik ga niet verder in op deze casus, maar ik deel met u mijn grote verandering door deze ervaring.

Op school kenden wij leerlingenbesprekingen, rapportenvergaderingen, overgangsvergaderingen.

Allemaal vergaderingen waarbij vorderingen van leerlingen centraal staan.

Hoe kan een meisje zich concentreren op een toets Engels als ze weet dat ze zich aangetrokken voelt tot een ander meisje en als ze ook weet dat dat door haar ouders, door haar omgeving, door haar kerkgemeenschap, door haar sportclub en door haar vriendenkring, niet normaal gevonden wordt of zelfs niet geaccepteerd wordt. Ze is niet normaal. Ze voldoet niet aan de norm.

Hoe kan een knul zich bezig houden met wiskunde, als hij straks naar de voetbaltraining moet en hij weet dat elke foute pass of andere misser, gepaard gaat met een luidruchtig mietje, homo of nog ernstiger homofoob geweld, terwijl hij ook weet dat hij zich aangetrokken voelt tot jongens. Hij is niet normaal. Hij voldoet niet aan de norm.

En dan voorzitter volgt de overgangsvergadering en opnieuw voldoen deze leerlingen niet aan de norm, een jaar doubleren is hun deel.

Vanaf dat moment kreeg mijn kijk op leerlingprestaties een nieuwe dimensie. Een dimensie die nog lang niet door iedereen wordt gezien. Immers je begrijpt het pas als je het door hebt.

Ik realiseerde mij dat er onbeschrijflijk veel onzichtbaar leed moet rondwaren onder jonge leerlingen. Leed dat levensloopbanen vernietigt en heeft vernietigd. Kinderen aan wiens psychologische basisbehoeften als relatie, autonomie en competentie geen recht wordt gedaan. Kinderen die geen vrijheid, geen veiligheid, geen verbondenheid, geen vertrouwen ervaren en zich niet ingesloten voelen. Kinderen die op een zeker moment opduiken in de geldverslindende jeugdzorg en dienstverlening.

Ik realiseerde mij dat homofoob gedrag daarin een grote rol kan spelen. Voorzitter er staat heel veel op het spel en u speelt daarin, met uw commissie, een belangrijke rol.

Voorzitter als ik verhalen hoor en lees over het invoeren van LHBTI beleid, lijkt het er al snel op alsof het gaat over een wedstrijd tussen hetero's en LHBTI 'ers en dat het ongeveer gelijk staat en dat als zij maar een beetje normaal doen, dat er dan niets aan de hand is.

En daar gaat het nu precies niet over voorzitter. Het gaat over het individu, over de volwassene of over het kind dat zich buitengesloten voelt enz. enz. ik noemde het juist allemaal. Wij allemaal voorzitter zijn er verantwoordelijk voor dat alle individuen de veiligheid voelen, waardoor iedereen al zijn talenten maximaal kan ontwikkelen. En dat is hier vanavond aan de orde.

U gaat straks in gesprek over het beleidsvoorstel. Benader het voorstel alstublieft niet als een wedstrijd tussen groeperingen maar vraag u af of er een bijdrage geleverd kan worden aan de veiligheid van het kind, van ieder mens aan de kijk op wat normaal is. En laat daarin dan liefde onbeperkt de waarde zijn, zonder daaraan een norm te verbinden. Overigens voorzitter: wat verschaft mij, of wie dan ook het recht te tornen aan de vrijheid van de ander, zolang die ander binnen onze wettelijke grenzen handelt?

Waarden vormen zich, zoals u allen weet, via socialisatieprocessen. U heeft een belangrijk stuur in handen met betrekking tot deze processen. It takes a village to raise a child schreef Hilary Clinton. Als liefde een gedeelde Alblasserdamse waarde wordt, wordt Alblasserdam veilig voor iedereen!

Ik rond af voorzitter. Vijf jaar geleden sprak ik Dirk. Ongeveer 55 jaar geleden waren Dirk en ik klasgenoten op de Chr. HBS in Emmeloord. Dirk woonde op Urk, ik in Tollebeek, 4 km verderop. Wij hadden elkaar sinds het eindexamen niet meer gezien. Ik vroeg Dirk te vertellen hoe het hem sindsdien vergaan was. Dirk vertelde dat hij direct na het examen naar Amsterdam verhuist was. Studeren. Bewegingswetenschappen. Ik keek op, Dirk was nooit van het bewegen. Dat was niks voor mij zei Dirk, maar ja ik was weg uit Urk, Urk was te klein voor mij. Na een jaar ben ik criminologie gaan doen. Ik wist ook niet wat dat was, maar het paste wel. Na wat aandringen kwam het er uit. Dirk had net daarvoor zijn inaugurele rede uitgesproken als hoogleraar criminologie en samen met zijn man had hij een onvergetelijke dag meegemaakt. Urk was te klein voor mij Hillebrand, ik ben er nooit meer teruggeweest, zei hij.

Voorzitter wilt u er voor zorgen dat geen enkele Alblasserdammer ooit meer hoeft te zeggen: Alblasserdam is te klein voor mij.

Dank u wel